

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3403/2545

บริษัท จีอีแคปปิตอล (ประเทศไทย) จำกัด โจทก์ บริษัท เกษมกิจคอนสตรัคชั่น จำกัด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 208, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 90/12

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะถูกโจทก์ฟ้องให้รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันเป็นคดีเดียวกันกับคดีของจำเลยที่ 1 แต่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการแต่ผู้เดียวจึงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่อาจได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 90/12(4) เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 เพราะจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ได้อยู่ในฐานะเป็นผู้ร่วมร้องขอหรือลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการดังกล่าวด้วย จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จึงไม่ได้รับประโยชน์จากการที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไปได้แม้จำเลยที่ 1 ศาลแพ่งจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ก็ตาม จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ได้กล่าวในคำร้องขอให้พิจารณาใหม่เป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้น คำร้องดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคท้าย ส่วนจำเลยที่ 4 ก็กล่าวมาในคำร้องว่าจำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นว่าหากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดียอมทำให้ผลคำตัดสินหรือคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปซึ่งเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ หาได้คัดค้านในเนื้อหาแห่งคำตัดสินของศาลชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร หากมีการพิจารณาพิพากษาใหม่แล้วจำเลยที่ 4 จะชนะคดีอย่างไรถือไม่ได้ว่าเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคท้าย คำร้องของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคท้าย

คำพิพากษา

กรณีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาเช่ารถยนต์จากโจทก์โดยมีจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นผู้ค้ำประกัน แล้วจำเลยที่ 1 ผลิตไม่ชำระค่าเช่าแก่โจทก์ขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเช่าจำนวน 39,625 บาท กับค่าเสียหายจำนวน 53,000 บาท รวมเป็นเงิน 92,625 บาท แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ จำเลยทั้งสี่ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงินจำนวน 52,125 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสี่ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่และขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบโดยอ้างว่า จำเลยที่ 1 ได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอฟื้นฟูกิจการและศาลได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 ตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.พ. 8/2542 ของศาลแพ่งเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2542 โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่คดีนี้เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2542 และคดีนี้เป็นหนี้ไม่อาจแบ่งแยกชำระได้ ศาลขอที่จะไม่รับคำฟ้องหรืองดการพิจารณาคดีนี้ตั้งแต่วันที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) ที่แก้ไขใหม่ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ตามคำร้องของจำเลยทั้งสี่มิได้บรรยายข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาล

โดยละเอียดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 อีกทั้งการขอให้เพิกถอน กระบวนพิจารณาที่ผิดระเบียบต้องยื่นก่อนศาลมีคำพิพากษาจึงให้ยกคำร้อง จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิกถอนกระบวนพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นใน ส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ทั้งหมด สำหรับคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้เป็นไป ตามคำสั่งศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ฎีกาขอให้ไม่รับฟ้องจำเลยทั้งสี่และเพิกถอนกระบวนพิจารณาของ ศาลชั้นต้นที่กระทำหลังจากรับฟ้องทั้งหมด กับอนุญาตให้พิจารณาคดีของจำเลยทั้งสี่ใหม่ ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า "เห็นว่า สำหรับคดีของจำเลยที่ 1 นั้น ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวน พิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ไม่ฎีกา ดังนั้นคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนของ จำเลยที่ 1 จึงเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 อย่างยิ่ง ทั้งยังตรงกับความประสงค์ตามคำร้องของจำเลยที่ 1 ในข้อที่ขอให้เพิกถอนกระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นที่ไม่ถูกต้องด้วย จึงไม่มีประโยชน์ที่ศาลฎีกา จะต้องวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ 1 อีกต่อไป คดีคงมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งศาลฎีกาได้ส่งรับมาเป็นข้อแรกว่า โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่เป็นคดี เดียวกันการที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เพิกถอนกระบวนพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นใน ส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จะมีผลถึงกระบวนพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ด้วยหรือไม่ ได้รับความจากคำร้องของจำเลยทั้งสี่ว่าตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.พ. 8/2542 ของศาลแพ่ง ซึ่งศาลแพ่งได้รับคำร้องขอของผู้ร้องขอไว้พิจารณานั้นคงมีแต่จำเลยที่ 1 คดีนี้ที่ เป็นผู้ ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูพิจารณา จำเลยที่ 1 จึงได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) แต่ผู้เดียวหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 และ โจทก์ก็สามารถแยกฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้รับผิดตามสัญญาค้ำประกันได้อยู่แล้ว ดังนั้น แม้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะถูกโจทก์ฟ้องให้รับผิดร่วมกับจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันเป็นคดี เดียวกันกับคดีของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็ไม่อาจได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) ที่แก้ไขใหม่เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 เพราะจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มิได้มีฐานะเป็นผู้ร่วมร้องขอหรือลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูพิจารณาดังกล่าวด้วย ดังนั้น จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จึง ไม่ได้รับประโยชน์จากการที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนพิจารณาและยก คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ซึ่งการที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ยื่นคำร้องขอให้ ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีใหม่นั้นก็ชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เองได้ยอมรับอยู่ในตัวแล้วว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ได้ คดีจึงฟังได้ว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไปได้ แม้จำเลยที่ 1 คดีนี้ ศาลแพ่งจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูพิจารณาโจทก์ฟ้องคดีนี้ก็ตาม ฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ข้อ นี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่ศาลฎีกาส่งรับไว้ข้อต่อไปว่าคำร้อง ขอให้พิจารณาใหม่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ได้กล่าวโดยละเอียดชัดแจ้ง ซึ่งข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาด ของศาลชั้นต้นชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 208 วรรคสุดท้าย หรือไม่ ศาลฎีกาได้ตรวจคำร้องของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แล้วปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 มิได้กล่าวมาใน คำร้องเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นเลย คำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงไม่ชอบ ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคสุดท้าย ส่วนจำเลยที่ 4 ก็กล่าวมาใน คำร้องเพียงว่า จำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นว่า หากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดี ย่อมทำให้ผลคำตัดสินหรือคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปเพราะโจทก์ไม่มีอำนาจ ฟ้อง สัญญาไม่ถูกต้องเป็นโมฆะ ทำขึ้นโดยกลฉ้อฉลและโจทก์ไม่เสียหายใด ๆ จากสัญญาเท่านั้น

โดยจำเลยที่ 4 มิได้แสดงรายละเอียดว่าสัญญาฉบับไหนไม่ถูกต้องเป็นโมฆะเพราะเหตุใด ทำขึ้นโดยกลฉ้อฉลอย่างไร และเหตุใดโจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายจากสัญญา ถือว่าเป็นคำร้องที่ไม่มีรายละเอียดชัดเจนว่าคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยที่ 4 แพ้คดีไม่ถูกต้องอย่างไรบ้าง แม้จำเลยที่ 4 จะกล่าวมาด้วยว่า จำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านคำชี้ขาดตัดสินของศาลชั้นต้น หากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดียอมทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปก็เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ หาได้คัดค้านในเนื้อหาแห่งคำตัดสินของศาลชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร หากมีการพิจารณาพิพากษาใหม่แล้วจำเลยที่ 4 จะชนะคดีอย่างไร ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคสุดท้าย ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า คำร้องของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคสุดท้าย จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นเดียวกัน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ฟ้องคดีนี้ภายหลังจากศาลแพ่งมีคำสั่งให้พ้นจากการของจำเลยที่ 1 และศาลชั้นต้นรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษา ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) แล้วมีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 โดยมีได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาแก้ไขเป็นว่าไม่รับคำฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 มาด้วยยังไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง" พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่รับคำฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุรชาติ บุญศิริพันธ์ · กำพล ภูสุดแสง · วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3403/2545>